

Wõta ja loe!

№ 14. — 2. aastafäit.

„Tule!“ — Kuninga kutse.

„Tule!“ ütleb Jssand. See on kuninga kutse. „Tule mu juure!“ ütleb ta.

Ja kes wõib tulla?

Rõik! Jgaüks. Oled sa rikas wõi waene, haritud wõi harimatu — ja wõid tulla. Sinu waesus ei keela sind tulemaft, ega sinu rikkus ei pea põhjustama su ärajäämist; tead pisut wõi palju, kuid siin on kuninglik kutse sulle, mille juures ei tarwitse pead murda — tule! Sind just kutfutakse. Tõelisem teadmine kõigest selles, mida oled õppinud, on see: „Mina olen patune inimesel“ ja ilusaim, tagajärjerikkam samm, mida sa iialgi oma elus wõid astuda on see, et sa üles tõused ja ära kadunud poja kombel ütled: „Ma tahan Jsa juure minna!“ Kuningate Kuninga palee ukfjed on awatud kõigile. Taewase Jsa süda tufsub armastujest kõigi wastu ja kõigi eest andis ta lunastushinnaks oma Poja.

„Tulge minu juure kõik, kes teie waewatud ja koormatud olete!“ ütleb Jssand. Oled sa see? Rõhub su südant koorem? Tule! Ta teab su walu, teab kuidas maailm on sind petnud, haawu löönud sulle ja kuidas sa pettunult, wõib olla isegi meeleheites, seisad kuristikul kaldal — jah ta teab ja tahab aidata. Patt pole nauding waid koorem. Hetkeline patuse elu rõõmutunne muutud süütundeks ja hõisklemine ahastujeks.

Koormavad sind perekondlikud wõi muud igapäised elu mured — tule! Enne kui tahad lõpuarweid teha wiletsa eluga — tule Jeesuse juure ja räägi talle oma häda. Tule ta juure kõige oma lahendamatu elu küsimustega ja waata, kas ei awane sulle temas uus, walguetatud ja rikas elu.

Millises hädaohus iial oled — tule! Ei ole juuremat hädaohtu, kui patule kergemeelselt järel anda ja — hukkuda igawesti. Kristus Jeesus on sulle päästmise ja warjupaik. Room. 8:1—2.

„Tule — ja mina tahan teile hingamist anda.“ Seda, mida oled tuhatkordselt asjata otsinud ilmas, lõbudes, feltskonnas, wõi oma töös, leiad temas. Ta waigistab su määsawat südant ja toob lepituse rahu südamesse.

Millal pead sa tulema?

K o h e j u s t n ü ü d ! „Täna, kui sa tema häält kuuled, siis ära tee oma südant mitte kõwaks. Heebr. 3:7—8. „Waata nüüd on õige armas aeg, nüüd on õnnistuse, päästmise päew!“ 2. Kor. 6:2. Tule enne kui waenlane on saanud su südames kustutada igatjuse.

Ja töotus on:

„Kes minu juure tuleb, seda ei lükka ma wälja! Joh. 6:37. Tule!

Werega kirjutatud sõnad.

Noor sõdur lamab sõjaväljal, oodates surma. Ta ise on kristlane, isa tal aga wabamõtleja. Asjatult oli ta püüdnud juhatada isa Jeesuse juure. Müüd tahab ta oma wiimast proowida, ning palub selleks ühelt seltsiliselt tükkise paberit; siis mõtab ta puutiku ja, haawaft woolama werd tindi asemel kasutades, kirjutab ta paberile: „Mina suren isamaa eest, sest ma armastan seda. Jeesus suri isa eest, sellepärast, et ta armastas isa.“

Kui paberileht peale poja surma jõudis isa kätte, ütles see:

„Sarnast pole ma kunagi enne näinud!“

Need werega kirjutatud sõnad mõjusid sedawõrd uskmatule isale, et ta enam ükskõikseks ei wõinud jääda, waid uskuma hakkas Jeesusesse ja ta armastusse, millest leidis temagi hing elu ja rahu!

See on suur sõnum, et Jeesuses on meid Jumal armastanud, nagu ei keegi. See ewangeeliumi imelik sõnum on Kolgatal werega alla kirjutatud ja on maksew kõikidele, kes usuwad sellesse.

Kõik tuleb heaks.

Ühe laewaõnnetuse puhul pääses ainuke ellujäänutest inimestest saarele. Warsti otsustas ta ehitada seal omale ühe ütti, neist wähesest wrakt osadest, mis olid järel jäänud.

Iga päew palus ta Jumalat pääsmise pärast ja igapäew waatas ta, kas ilmapiirile ei ilmu mõnda laewa. Ühel päewal, kui ta toidumuretsemise jahilt tagasi tuli, leidis ta omaks ehmatuseks, et ta ütt põlema oli läinud ja sellega kõik hukkunud, mis tal oli.

Kuid, mis näis olewat kõige pahem, see oli tegelikult kasuks — Jumala plaani kohaselt. Mõne aja pärast tuli saare juure laew ja kapten ütles: „Meie nägime teie suitsu signaali.“

Nii oli ütti põlemine toonud päästwa laewa abitule mehele.

Mõelgem alati sellele, et kui meie Jumala käes oleme, siis on kõik asjad meie elus meile kasuks. Rooma 8 : 28.

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

10

Härra Hardy ei teadnud isegi, kui kaua ta seal tühjas toas oli põlwitatud, kui ta lõpuks raske-meelselt üles tõusis ja wäljus, saamata suuremat kinnitust tollest palwest. Arst waatas talle küsiwalt otja, ei helnud aga midagi. Haige oli pooleldi meelemärkuseta. Hardy koki, haige õde, istus kummargile nari kõrwal. Arst andis weel mõningaid kiireid näpunäiteid rohtude tarwitamiseks ja korraldas end araminekuks. Kui mõlemad wäljusid oli Hardy weelgi jlgawamalt mõttes ja kaalus küsimust, kuidas midagi paremat waatas ta härra Hardyle ja küsis siis arstilt, kas wõib ta waest naist waadata. Zaatawa wastuje saades arstilt ütles õpetaja Hardy:

„Ta oli üks truu kirikuskäija, nagu teie teate.“ Härra Hardy ei teadnud, kuidas ta end häbistatult leidis. See, tema öde Kristuses, oli sama kiriku liige, kuhu kuulus temagi, ja ta polnud teda kunagi ära tunnud. Väga võimalik, et ta samal poolel kirikus istus, kus temagi, isegi eht imestades waadandud oli, kes see wiletsa wäljanagemisega isik on. Aga ta oli alati taga nurgas istunud, kuna ta oli üks neist waesteist naistest, kes õpetaja Jonesi lihtsa palwe ja kaastunde läbi waeste wastu said meelitatud kirikusse. Õpetaja põlwitas ja ütles osawõtliku sõna naisele ja siis nagu wastuotses selle palwele, mida naine waewalt kuuldawalt fofistats, palus ta, ja tegi seda nii tungiwalt ja nii südant haarawalt ning trööstiwalt, et härra Hardy hämmastunult endalt küsis, kuidas talle senini Jones kantslis oli tunnundud nii pifaldasena. Ta põlwitas ja nuufudes trööstis ta ennaft selles palwes, mis Jumala trooni poole üles tõusis. Kui härra Jones üles tõusis, põlwitas Hardy weelgi ja peitis oma näo kätesse. Arst oli wälja kutjutud, õpetaja rääkis weel mõlema fissetunud naisega Scoville matmise üle ja tahtis wäljuda, kui Hardy üles tõusis ja taga seltsis.

„Härra Jones,“ ütles Hardy, kui nad kahekesi kõndisid, „ma wõlgnen Teile ühte seletust ja pihtimist, kuid praegusel hetkel pole mul selleks aega; waid seda wõiksin Teile öelda, et ma wiimase 24 tunni kestel olen palgest palgeste Jumala ette seatud ja mulle esmafordselt elus selgunud on, millist koledat isekat elu ma olen elanud. Ma wajan Teie abi ja palweid. Ma tahan kirikut teenida ja oma kohuseid sellel alal täita nagu, ei kunagi warem. Ma pole Teie tööd mitte toetanud, kuidas oleksin seda pidanud tegema. Ma palun Teid sellel nädalal mulle mõelda kui ühele, kes walmis on kõik tegema, mis tema wõimuses seisab. Kas tahate mulle andestada, et Teie järelpärimise mööbunud nädalal kõrwale heitsin? Tahan tulla neljapäewa õhtul koosolekule ja igal wiisil aidata!“

Härra Jonesile tulid pijarad silma, ta haaras Hardy käe ja ütles waid: „Wend, Jumal õnnistagu sind, luba mind aidata sind igatwiisi, kus seda wõin.“

Peale selle kõneluse ja lühida pihtimuse tundis härra Hardy enesel parema olewat ja lahkus oma hingefarjajest lähemal tänawa nurgal, et rutata oma büroosse. Oli juba kell 10 ja päew näis nii hirmus lühike eelseiswaks tööks. Ta astus oma tuppa ja efinene, mida nägi oma puldil, oli moonutatud käekirjaga kirjutatud kiri järgmise sifuga:

„Härra Hardy, meie walukojas ei waja mingit kontrolli, kuid järgmine pill mis paugub wõi lõhkeb on wististi büroo läheduses. Kui Teie arwate, et meie oleme waid hingetud kehad, siis ärkate kindel ühel hommikul ühe teise arwamisega. Weid pole nii hää juhtida, kui mõni mõtseb.“

Polnud mingit allkirja sellel kriipselbusel, mis oli meelega kirjutatud wigases keeles. Härra Hardy oli juba warengi sarnaseid ähwarduskirje saanud, kuid mingit tähelepanu sellele pööranud; ta oli uhke oma närwidele ega lastnud end hirmutada sarnastest asjadest. Minult mõni argpüks, oli tal wiisiks öelda, wõtab ette sarnast anonüümkirja kirjutada. Täna, selle wastu, tundis ta end rahutuna, see omapärane oluford andis kogu asjale palju elawama wärwingu. Peale selle ei wõinud ta wabaneda tundeft, et ta teatud wiisil walukoja õnnetuses oli wastutaw. See polnud küll mitte tema funduslik kohustus masinaid kontrollida, kuid ometi oli ju ta tähelepanu juhitud sellele ja nüüd tundis ta, et oli olnud karistuswäärjelt hooletu, et ta mitte uurimist polnud ette wõtnud wastawa ametniku äraolekul. Kohtulik uurimus õnnetuseft oleks kindlasti wabastanud kõigist wastutuseft, kuid ta tundis end süüdlasena Jumala silmade ees.

Sel hetkel tuli Burns, sünge näoga ja ütles pifaldase tooniga: „Minult pooled töölistest on täna hommikul kohal, härra Hardy. Scoville surm ja teiste wigasaamine on halwa mõju awaldanud töölistele.“

Härra Hardy fortusatas närwiliselt kirja oma käes. „Härra Burns, ma pean Teie ees wabandust paluma oma hooletuse pärast tööliste wigastamisel. Kes on need ja kuidas on nad haawatud?“

Burns näis hämmastatud selleft wabanduseft, kuid ei öelnud midagi, waid jutustas lühidalt õnnetuseft. Härra Hardy kuulas waikselt, kuid tähelepanelikult, longus peaga. Siis waatas ta üles ja ütles lühidalt: „Tulge walukotta.“

Nad wäljusid bürooft, läksid läbi paranduskodade ja astusid walukotta. Sjegi

sellel selgel talwehommikul, kui õht wäljas nii selge ja külm oli, walitses siin sees paks sumbumud õht. Sepa ääsid teises otsas kuumaõid läbi suitsu ja tolmu wõimatult, nagu ekstituled kujagil soos. Härja Hardy lohtus, kui sellele mõtles, et need inimesed siin selles õhkkonnas peawad tegema raskest tööd kogu päewa. Tal meeletus äkki üks käit siia kahe kuu eest, õhupuhastajate nõutamise pärast, millised olid seatud juba teistesse töökodadesse, ja mis ta siin olesid wõinud kõrwalbada suitsu ja tolmu ning sisse pumbata puha õhtu. Seltskond olles käigu lõpetanud lasid kohe ühe ametniku läbi tööliste teatada, et kui nad tüdinend on, siis nemad kergesti uued tööliised wõiwad muretseda.

(Järgneb.)

Koosoleku laulud.

Wiisil: Oh waga Jumal kes. 230.

Weel armuallik keeb, Kust igauks wõib juua: Mu waim, oh püüa wett Sest kaewust omal' tual! Ta juure juhatab Sind jona selgesti: Sest Kristus lunastab Sind patust üffine.

Ei maksa oma töö, Ei ja wõi teiseks saada: Et otsti Jeesust ja, Ta wõib sind uuendada Ta oma neregaga Kõik wiha lepatab Ja jälle taewasse Sind armust talutab.

Eks ole wõimata Sul pattu kustutada? See üffi Jeesu töö, Sind patust lunastada Su mõistus ja su meel On üsna pöörane; Ja kuri, kawal waim Sind petab pealegi.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Jeesus, Jeesus, Oh see nimi Kõlab nii kui ingli laul, Wägew juur ja auline, Kõige armsam kuulda mull. ;:

See kui täht mind järgest' saadab Kõige minu teede peal, Ja mull' õiget rada näitab Batu pimeduse ööl. ;:

See on kindel ema süle, Kus wõin rahul hingata, Siis kui käiwad minu üle Glu tormid lõpmata. ;:

See on kõiges kurwastuses, Kui üks trööstiw isa hääl, Mis mind igas wiletsuses, Kannab nii kui käte peal. ;:

Wiisil: Müüd on see päew ju lõppenud. P. 18.

Hing, tule wõla koormaga, Sind ootab Jeesu arm, Ta kätte ennast usalda, Siis hingest kaob hirm.

Su eest ta walas oma werd, Nii kui ja juba tead, Kui pruugid seda armumerd, Siis lumivalgeks saad.

Jah, Jeesus on see ainus tee, Mis elu sisse wiib, Täit hingamist toob hingele, Ta üffi päästa wõib.

Toimetaja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Plumb 2 × kuus. Makstab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatimõijoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil — P. Sink Päiteje 5—7, Tallinn. Tellida wõib ka Briti & Wälism. Piibliseltsist, Rataskaewu 4 Tallinna; jealjasamas saada ka igasuguseid piibleid ja piibloti.

R.-U. „Rülwaja“ trükk, Keilas 1933.